

Dr. Szabolcsi Lajos

(1914–1989)

sebész, szájszész, fogszakorvos

Budapesten született 1914. június 29-én.

1932-ben érettségizett a pesti Szt. Benedek Gimnáziumban.

Egyetemi tanulmányait az akkori Pázmány Péter Tudományegyetemen folytatta, melynek elvégzése a háború miatt elhúzódott.

Diplomáját 1940 szeptemberében vette át.

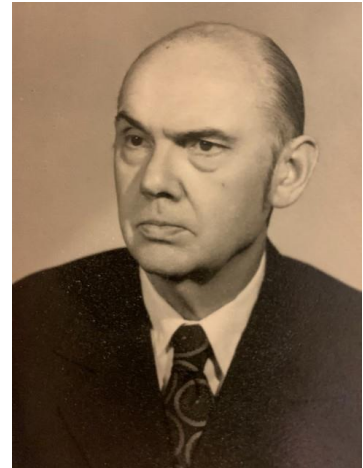
Sebészorvos gyakornoknak érkezett a jászberényi Erzsébet Kórházba, melyet akkor dr. Dabasi Halász György vezetett.

Itt ismerkedett meg későbbi feleségével, Piffkó Judittal.

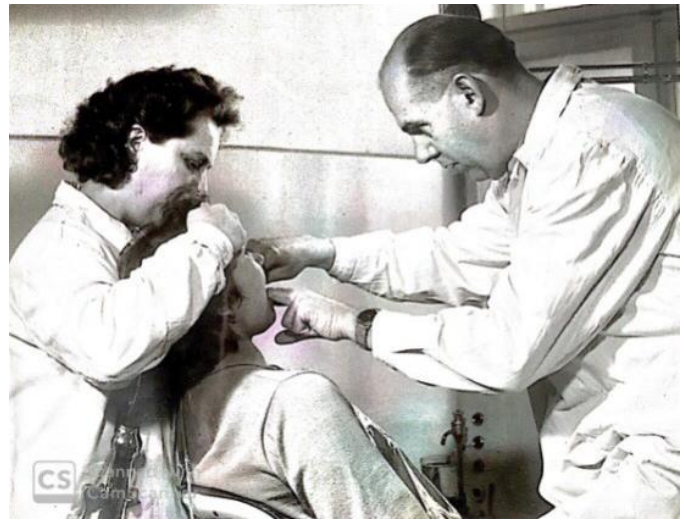
A háború alatt fogságba esett, gyalogosan tért vissza 1945 tavaszán Munkácsról.

1945 májusában megházasodott.

Az esküvő után a jászberényi kórházban lakott és dolgozott.

Feleségével, Piffkó Judittal

Fogászati rendelés, asszisztense Misi Margit

A szakmai kíváncsiság, az általános sebészet lelki nehézsége, a családi hagyományok a fogorvosság felé fordította érdeklődését.

1947-ben tanulmányai és gyakornoki idejére átmenetileg családotól Pestre költözött egy esztendőre.

A budapesti fogászati klinikán volt gyakornok.

Nyughelye a Fehértói temetőben

Szakvizsgálja után visszatért Jászberénybe, és haláláig itt dolgozott.

Először az OTI-ban, majd későbbi nevén az SZTK-ban, ahol csoportvezető főorvos volt.

Élenjárt az iskolafogászati hálózat kialakításában, ami igazi szívügyévé vált.

1974-ben vonult nyugdíjba.

Magánpraxisát haláláig folytatta.

1989-ben hunyt el. Jászberényben a Fehértói temetőben helyezték örök nyugalomra.

Leánya, Szabolcsi Zsófia visszaemlékezése édesapjára:

„Élen járt a jászsági iskolafogászati hálózat kialakításában. Elemi szinten még a roma nyelvet is elsajátította, hogy a környező falvakban, az úgynevezett „kiszállásokon” személyesen nyerhessen meg minden kicsi gyermeket a szájápolás fontosságáról. Az iskolafogászat igazi szívügyé vált, talán ez a terület volt a legkedvesebb, számára. Nagyon jól értett a gyerekek nyelvén, nagy türelemmel, szeretettel bánt velük. Versikéket írogatott, meséket alkotott, hogy a fogorvos ne keltsen szorongást bennük.

Határtalan munkabírása mellett színes egyéniség, játékos természetű, nagy műveltségű ember volt. Kiváló humora, derűje végigkísérte életét. Kisiskolás kora óta rendszeresen focizott, gombfocizott. A sport iránti rajongását a családban is elültette. Érdeklődtek a nyelvek, több nyelven beszélt, még többen olvasott. Szenvedéllyel tanulta a verseket, a fejből idézett versek száma még idősebb korában is lenyűgöző volt.

Édesanyánkkal sebészi munkája során találkozott, amikor nagyapánkat operálta. A látogatásokból szerelem szövődött, mely édesapánkat végleg a városban tartotta. Két leány- és egy fiúgyermek született. Három unokája még élvezhette hatalmas és feltétlen szeretetét, és részese lehetett annak a nagy szerencsének, hogy a család tagja lehet.”

Forrás:

Szabolcsi Zsófia levele és családi fotói alapján

Jászberény, 2019. 07. 07.

Összeállította: Sárközy Ágnes